

Lasy odroślowe we Francyi.

Najważniejszym gatunkiem lasów odroślowych francuskich jest dąb, oprócz niego występują często: grab, jesion, wiąz, olcha, brzoza, wierzba. Stosunki siedliska są dla wszystkich rodzajów korzystne. Na wilgotnych miejscach sadzą w regularnych odstępach rozmaite gatunki topoli, które uważają jako najrentowniejszy rodzaj drzewa ze względu na wczesne użytki. Kasztan i akacja również mają niejakie znaczenie. Pierwszy jest częstym towarzyszem dębu, w położeniach cieplejszych, wolnych od mrozu, z długim okresem wegetacyjnym, wykształca on długie pędy i w lesie odroślowym daje znaczne użytki cienkiego drewna użytkowego. Akacja występuje nawet na najgorszych glebach, zwłaszcza we włościańskich laskach południowej Francyi.

Pod względem produkcji masy stoi las odroślowy między wszystkimi sposobami gospodarstwa najniżej. Wynika to już z tej okoliczności, że produkuje on głównie cienkie drewno, które zawiera w sobie — a więc absorbuje z gleby — znacznie większą ilość związków mineralnych niż drzewo grube lasu nasiennego. Produkcję obniża też obumieranie pniaków i trudność utrzymania pełnego

zwarcia. Francuscy autorzy podają stosunek produkcyi masy w lesie nasiennym do produkcyi w odroślowym jak 6 : 3·45. Statystyka francuskich lasów państwowych podaje następujące cyfry dochodu z ha w m³:

	las odrośl.	las połącz.	las nasienny
państwowe	0·8	4·3	2·9
gminne	1·3	4·0	1·7

Las odroślowy jak widać z powyższego, pozostaje pod względem produkcyi masy daleko w tyle za lasem nasiennym, a różnice te występują jeszcze jaskrawiej, jeżeli weźmiemy pod uwagę jakość wyhodowanego drewna. Pomimo wielostronnego zużycia drobnych sortymentów użytkowych w lasach na korę garbarską, jest przecież procent drewna użytkowego nader niski, a autorzy francuscy przeceniają go nawet, jeżeli go przyjmują = 10%. Na podstawie tej cyfry obliczają, że w 10·7 milionach m. sz. które przyrastają na 3 milionach ha. lasu odrośl. zawiera się 1 mil. m³ drewna użytkow. a 9·7 mil. m³ drzewna opałowego. Z obliczenia powyższego wyciągają dla oceny lasu i gospodarstwa lasowego całkiem słuszny wniosek: Przyjmując cenę drewna użytkowego możliwie nisko, t. j. na 20 fr. za 1 m³, zaś cenę drewna opałowego możliwie wysoko na 7 fr. za 1 m³, otrzymamy, że strata w dochodach przez zagospodarowanie przestrzeni leśnych sposobem odroślowym wynosi rocznie 293 miliony franków, jest to więcej niż połowa bezpośrednich podatków.

Charakterystyczne formy lasu odroślowego we Francyi są: „le taillis sarte” i „le taillis fureté”. Pierwszy sposób jest połączeniem lasu odroślowego z uprawą rolną, przy której po wykonaniu cięcia rozpościera się na zrębie odpadki i ściółkę i spala się. Sposób ten był dawniej bardzo rozpowszechniony, obecnie zajmuje tylko nieznaczne przestrzenie w Ardennach, a w przyszłości ma być, przynajmniej w lasach państwowych, zupełnie zaniechany. We Francyi, podobnie jak i w Niemczech, zrobiono doświadczenie, poparte rozwojem historycznym kultury ziemiańskiej, że połączenie rozmaitych sposobów uprawy na jednej i tej samej powierzchni nie jest zalecenia godne i nie odpowiada wyższemu stopniowi kultury ziemiańskiej.

Drugi sposób, napotypany w lasach gminnych na stokach Pyreneów, polega na tem, że odrośli nie wycina

się od razu na zrębie, lecz powraca się w ciągu kolei 4 do 5 razy w to samo miejsce, użytkując za każdym razem najgrubsze odrośla. W ten sposób przenoszą zasadę gospodarstwa przerębowego do lasu odroślowego. Celem takiego gospodarstwa jest pozyskanie dobrego opału, dlatego najczęściej stosują go w buczynach. Odrośla uważają jako rębne wtedy, gdy osiągną grubość dobrego krągłaka, co odpowiada kolei 30-to letniej. Nie trzeba chyba dowodzić, że gospodarstwo takie nie posiada warunków trwałości. Jakość odrośli z biegiem lat pogarsza się znacznie, a uzupełnienie pniaków obumarłych napotyka na poważne trudności.
